

Sygn. akt I C 2215/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) **Spółka Jawna J. i B. P. w G.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

oraz

z powództwa (...) **Spółka Jawna J. i B. P. w G.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

I. 1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółki Jawnej J. i B. P. w G. kwotę 1.946,72 zł (tysiąc dziewięćset czterdzieści sześć złotych siedemdziesiąt dwa grosze) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 1.700,72 zł (tysiąc siedemset złotych siedemdziesiąt dwa grosze) od dnia 2 czerwca 2014 roku,

- 246 zł (dwieście czterdzieści sześć złotych) od dnia 12 listopada 2014 roku

oraz kwotę 1.268,97 zł (tysiąc dwieście sześćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

II. 1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółki Jawnej J. i B. P. w G. kwotę 4.244,20 zł (cztery tysiące dwieście czterdzieści cztery złote dwadzieścia groszy) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 3.998,20 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia groszy) od dnia 11 maja 2014 roku,

- 246 zł (dwieście czterdzieści sześć złotych) od dnia 12 listopada 2014 roku

oraz kwotę 1.399,98 zł (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. oddala powództwo w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 października 2014 roku (...) spółka jawna J. i B. P. wniosła o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej, na jej rzecz kwoty 1 946,72 zł, na którą składa się kwota 1 700,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty i kwota 246 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanej kosztów powstępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że samochód marki F. (...) o numerze rej. (...), będący własnością S. W. i (...) Bank S.A. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej z dnia 21 grudnia 2011 roku. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2 607,27 zł tytułem kosztów naprawy, co zdaniem powódki nie stanowi pełnej rekompensaty za doznaną przez poszkodowanego szkodę. Pozwana zmniejszyła wysokość odszkodowania poprzez zastosowanie tzw. amortyzacji cen części zamiennych, oraz przyjęcie dla niektórych pozycji najtańszych zamienników. Zgodnie z poglądami judykatury oraz doktryny stosowanie amortyzacji prowadzi do częściowego przerzucenia na poszkodowanych odpowiedzialności za skutki zdarzenia i jest niedopuszczalne. Ponadto, pozwana nie wykazała, że naprawa pojazdu przy użyciu najtańszych na rynku zamienników, których ceny uwzględniono w kosztorysie, pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Kwota 1 700,72 zł stanowi różnicę pomiędzy należnym a wypłaconym odszkodowaniem z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Z kalkulacji sporządzonej w systemie AUDATEX wynika, że koszt naprawy uszkodzonego samochodu wynosi 4 307,98 zł. Powódka od kwoty 1 700,72 zł żąda także odsetek ustawowych liczonych od dnia wymagalności roszczenia tj. 30 dni od dnia dokonania zgłoszenia, co jest zgodne z treścią art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Obok kwoty odszkodowania powódka domaga się zwrotu kwoty 246 zł wydatkowanej na sporządzenie kalkulacji naprawy. Pozwana została wezwana do dobrowolnej zapłaty należności, było to jednak wezwanie bezskuteczne.

(...) Bank S.A. przeniósł na poszkodowanego S. W. wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody. Powódka uzyskała uprawnienie do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności na podstawie umowy cesji zawartej z poszkodowanym.

Pozwem z 4 listopada 2014 roku (...) spółka jawna J. i B. P. wniosła również o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 4 244,20 zł, na którą składa się kwota 3 998,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwota 246 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła jednocześnie o zasądzenie od pozwanej kosztów powstępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że samochód marki A. (...) o numerze rej. (...), będący własnością Z. G. oraz B. G. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej z dnia 6 stycznia 2012 roku. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła poszkodowanym odszkodowanie w wysokości 4 189,53 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, co jednak nie jest sumą rekompensującą doznaną przez poszkodowanych szkodę. W przedmiotowej sprawie pozwana również zmniejszyła wysokość odszkodowania przez zastosowanie amortyzacji cen części zamiennych oraz przyjęcie dla niektórych pozycji najtańszych zamienników. Kwota 3 998,20 zł, której zasądzenia domaga się powódka stanowi różnicę pomiędzy należnym a wypłaconym odszkodowaniem z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Zgodnie z kalkulacją w systemie AUDATEX uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosi 8 187,73 zł. Żądanie odsetek zostało sformułowane z uwzględnieniem treści art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych –

od dnia wymagalności roszczenia tj. 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Obok kwoty odszkodowania powódka domaga się zwrotu kwoty 246 zł za sporządzenie kalkulacji naprawy. Pozwana została wezwana do dobrowolnej zapłaty należności, jednak było to wezwanie bezskuteczne. Powódka uzyskała uprawnienie do dochodzenia wierzytelności objętych pozwem na podstawie umowy cesji zawartej z poszkodowanymi.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 listopada 2014 roku sprawa o sygn. I C 2216/14 została połączona do wspólnego rozpoznania ze sprawą o sygn. akt I C 2215/14.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A wniosła o oddalenie każdego z powództw oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że wypłaciła S. W. odszkodowanie w kwocie 2 607,26 zł, co stanowiło równowartość kosztów brutto naprawy pojazdu. Przy wycenie zastosowała stawkę za roboczogodzinę w rozmiarze 60 zł, a także ceny części oryginalnych pomniejszone o 25% z uwagi na amortyzację pojazdu. Amortyzacja była uzasadniona faktem, że w chwili kolizji pojazd poszkodowanego miał 6 lat. Pozwana zakwestionowała wyliczenia powódki zawarte w załączonej do pozwu kalkulacji, gdyż przyjęto w niej pełną cenę części oryginalnych, co jest równoznaczne z bezpodstawnym wzbogaceniem powódki. Ponadto, przedstawiona wycena przyjmuje zawyżony koszt z tytułu robocizny blacharskiej. Pozwana zakwestionowała także datę naliczania odsetek ustawowych od dnia 21 stycznia 2012 roku. Poszkodowany po otrzymaniu bezspornego odszkodowania nie wezwał do zapłaty dalszej kwoty przenoszącej kwotę bezsporną. Wezwania takiego powódka dokonała dopiero w maju 2014 roku, co powoduje ewentualną zwłokę pozwanego od dnia 1 czerwca 2014 roku do nadal.

Co do drugiego powództwa pozwana także przyznała, że wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie, w tym przypadku w kwocie 4 189,50 zł. Przy wycenie zastosowano stawkę za roboczogodzinę w kwocie 60 zł i ceny części oryginalnych pomniejszone o 55% z tytułu amortyzacji pojazdu. Amortyzacja była uzasadniona z uwagi na fakt, że pojazd miał w dacie kolizji 10 lat. Również w tym przypadku pozwana zakwestionowała wyliczenia zawarte w dołączonej do pozwu kalkulacji, w której przyjęto pełną cenę części oryginalnych, co oznacza bezpodstawne wzbogaceniem powódki, i wskazała, że w wycenie przyjęto zawyżony koszt z tytułu robocizny blacharskiej. Zakwestionowano także datę naliczania odsetek ustawowych od dnia 21 stycznia 2012 roku. Poszkodowany po otrzymaniu bezspornego odszkodowania nie wezwał pozwanej do zapłaty dalszej kwoty przenoszącej kwotę bezsporną. Wezwania takiego powódka dokonała dopiero w maju 2014 roku, co powoduje ewentualną zwłokę pozwanego od dnia 4 czerwca 2014 roku do nadal.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2011 roku doszło do zdarzenia na skutek którego uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o numerze rej. (...), będący własnością S. W. oraz (...) Bank S.A.

/okoliczność bezsporna/

Pozwana – (...) Spółka Akcyjna w W., uznając swoją odpowiedzialność za szkodę, wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie, wyceniając naprawę pojazdu na kwotę 2 607,27 brutto.

/okoliczność bezsporna/

(...) Bank S.A. przeniósł na S. W. wierzytelność przysługująca mu wobec pozwanej z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną, jaka miała miejsce w dniu 21 grudnia 2011 roku (szkoda numer (...)).

Dowody: umowa z 31 marca 2014 roku – k. 16, pełnomocnictwo (...)Bank z 1 października 2007 roku i 1 sierpnia 2007 roku – k. 17-18.

Powódka uzyskała uprawnienie do dochodzenia wierzytelności na podstawie umowy cesji zawartej z poszkodowanym.

Dowody: umowa cesji wierzytelności – k. 31-32.

Pismem z 14 maja 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1 946,72 zł z tytułu należnego, a nie wypłaconego odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia 21 stycznia 2012 roku, a to w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Żądana kwota została obliczona jako różnica pomiędzy kwotą 4 307,98 zł (koszt uzasadnionych kosztów naprawy samochodu zgodnie z kalkulacją sporządzoną przez powódkę, powiększony o koszt sporządzenia kalkulacji - 246 zł), a kwotą 2 607,26 zł z tytułu wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania.

Dowody: kalkulacja naprawy z 21 marca 2014 roku – k. 11-14; faktura VAT z 9 maja 2014 roku – k. 15; pismo z 14 maja 2014 roku wraz z dowodem doręczenia – k. 35-36.

Wartość szkody w samochodzie F. (...) na kwotę 2 607,26 zł brutto została ustalona przez pozwaną przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w kwocie 60 zł, a także ceny części oryginalnych pomniejszonych o 25% z uwagi na amortyzację pojazdu.

Dowody: kosztorys z 12 stycznia 2012 roku – k. 59-60; dokumentacja fotograficzna samochodu F. (...) – k. 61-64.

Koszt naprawy samochodu F. (...) (nr rej. (...)) przy zastosowaniu części nowych oryginalnych oraz średnich stawek za roboczogodzinę na miesiąc grudzień 2011 roku wynosi 4 314,37 zł brutto. Przy sporządzaniu kosztorysu uwzględniono koszt wymiany drzwi tylnych prawych oraz folii na drzwi tylnie prawe w kwocie łącznej 1 926,27 zł, a także koszt robocizny blacharskiej – 416,50 zł, koszty dodatkowe – 16 zł, koszt lakierowania – 1 148,85 zł. Stawkę za roboczogodzinę mechaniczną i lakierniczą ustalono na kwotę 85 zł, która była adekwatna do poziomu cen stosowanych w zakładach naprawczych na terenie (...) końcem 2011 roku.

Koszt naprawy przy zastosowaniu dostępnych części typu Q oraz średnich stawek za roboczogodzinę został określony na miesiąc grudzień 2011 roku na kwotę 3 593,10 zł.

Dowód: opinia biegłego z dnia 20 czerwca 2015 roku – k. 79-97.

Naprawa pojazdu z użyciem części zamiennych w jakości (...) nie jest możliwa, gdyż niezbędne do naprawy elementy nie są dostępne w tej jakości. Przedsiębiorstwo (...), którego cennik był uwzględniony przez biegłego w optymalizacji kosztów naprawy, nie ma w swojej ofercie drzwi tylnych prawych oraz folii do drzwi tylnych prawych do samochodu F. (...).

Dowód: korespondencja mailowa – k. 125-126; wydruk ze strony internetowej – k. 127.

W dniu 6 stycznia 2012 roku doszło do zdarzenia na skutek którego uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...), będący własnością Z. G. i B. G..

/okoliczność bezsporna/

Pozwana uznając swoją odpowiedzialność za szkodę, wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie, wyceniając naprawę pojazdu na kwotę 4 189,50 brutto.

/okoliczność bezsporna/

Powódka uzyskała uprawnienie do dochodzenia wierzytelności na podstawie umowy cesji zawartej z poszkodowanymi.

Dowody: umowa cesji wierzytelności z 16 lutego 2012 roku (akta I C 2216/14).

Pismem z 22 kwietnia 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 4 244,20 zł z tytułu należnego, a nie wypłaconego odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia 6 lutego 2012 roku, a to w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Żądana kwota została obliczona jako różnica pomiędzy kwotą 8 187,73 zł (koszt uzasadnionych

kosztów naprawy samochodu zgodnie z kalkulacją sporządzoną przez powódkę, powiększony o koszt sporządzenia kalkulacji w kwocie 246 zł), a kwotą 4 189,50 zł z tytułu wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania.

Dowody: kalkulacja naprawy z 14 lutego 2014 roku; faktura VAT z 21 lutego 2012 roku; pismo z 22 kwietnia 2014 roku wraz z dowodem doręczenia; (akta I C 2216/14).

Wartość szkody w samochodzie A. (...) na kwotę 4 189,50 zł brutto została ustalona przez pozwaną przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w kwocie 60 zł, a także ceny części oryginalnych pomniejszonych o 55% z uwagi na amortyzację pojazdu.

Dowody: kosztorys z 12 stycznia 2012 roku – k. 48-50; dokumentacja fotograficzna samochodu F. (...) – k. 51-58.

Koszt naprawy samochodu A. (...) (nr rej. (...)) przy zastosowaniu części nowych oryginalnych oraz średnich stawek za roboczogodzinę na miesiąc styczeń 2012 roku wynosi 8 231,76 zł brutto. Przy sporządzaniu kosztorysu uwzględniono koszt wymian drzwi przednich lewych, listwy drzwi przednich lewych, wytłumienia drzwi przednich lewych, drzwi tylnych lewych, osłony dolnej drzwi tylnych lewych, osłony poszerzenia tylniej lewej na kwotę łączną 3 966,67 zł, a także koszt robocizny blacharskiej – 1003 zł, koszty dodatkowe – 42,50 zł, koszt lakierowania – 1 680,32 zł. Stawkę za roboczogodzinę mechaniczną oraz lakierniczą ustalono na kwotę 85 zł, która była adekwatna do poziomu cen stosowanych w zakładach naprawczych na terenie (...) z początkiem 2012 roku.

Koszt naprawy przy zastosowaniu dostępnych części typu Q oraz średnich stawek za roboczogodzinę został określony na miesiąc styczeń 2012 roku na kwotę 7 103,40 zł.

Dowód: opinia biegłego z dnia 20 czerwca 2015 roku – k. 79-97.

Naprawa pojazdu z użyciem części zamiennych w jakości „Q” nie jest możliwa, gdyż niezbędne do naprawy elementy nie są dostępne w tej jakości. Przedsiębiorstwo (...), którego cennik był uwzględniony przez biegłego w optymalizacji kosztów naprawy, nie ma w swojej ofercie drzwi przednich lewych, wytłumienia drzwi przednich lewych, drzwi tylnych lewych, osłony drzwi tylnych lewych do samochodu marki A. (...).

Dowód: korespondencja mailowa – k. 125-126; wydruk ze strony internetowej – k. 127.

Do dnia zamknięcia przewodu sądowego pozwana nie dokonała na rzecz powódki żadnej wpłaty z tytułu dochodzonych roszczeń.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w części w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie Sąd oparł się na dowodach ze wskazanych dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Ponadto, dokumenty te nie wzbudziły wątpliwości w tym zakresie, dlatego też Sąd przyznał im moc dowodu w sprawie.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego sądowego M. B., uznając ją za rzetelną oraz miarodajną. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Również w ocenie Sadu, wnioski opinii były jasne, kompletne i w pełni wyjaśniające sporne kwestie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powództwa powódki zasługiwały na uwzględnienie w części.

Między stronami nie było sporne zaistnienie zdarzeń z 21 grudnia 2011 roku oraz z 6 stycznia 2012 roku, w skutek których doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. (...) i A. (...), ani podstawa odpowiedzialności pozwanej za powstałe szkody. Sporna pozostawała natomiast wysokość należnego powódce odszkodowania za szkody komunikacyjne.

Na wstępie wyjaśnić trzeba, że podstawą odpowiedzialności pozwanej jest art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152), który stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy

pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z art. 822 § 1 k.c. wynika z kolei jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

W toku postępowania koszt naprawy pojazdu F. (...) i A. (...) został ustalony w dwóch wariantach – przy zastosowaniu części nowych oryginalnych i przy zastosowaniu dostępnych części typu Q. Zaznaczyć trzeba, że chociaż pozwana zakwestionowała wysokość stawki za roboczogodzinę blacharską, jaka została przyjęta przez biegłego, to nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających swoje twierdzenia. W związku z powyższym Sąd uznał stawkę przyjętą przez biegłego za prawidłową. Zdaniem pozwanej koszt naprawy pojazdów powinien uwzględniać ceny części typu Q, podtrzymała przy tym twierdzenia o zasadności amortyzacji cen części z uwagi na zużycie pojazdów.

Ustalając koszt naprawy pojazdów Sąd miał na uwadze, że części zamienne klasy „Q” nie odbiegają jakością od oryginalnych części, co więcej są produkowane przez tego samego producenta, z tych samych materiałów oraz według tej samej technologii, a ich niższa cena wynika jedynie z braku logo producenta na części. Zastosowanie przy obliczaniu wysokości kosztów naprawy pojazdu cen części typu Q wymaga jednak dodatkowego ustalenia, że na rynku są dostępne części zamienne klasy Q potrzebne do naprawy. W przeciwnym przypadku odszkodowanie powinno uwzględniać ceny części oryginalnych. Tylko w ten sposób pojazd zostanie przywrócony do stanu sprzed wypadku. Nie można ustalić kosztu naprawy pojazdu tylko przy hipotetycznym założeniu, że na rynku powinny być dostępne części jakości Q w określonej cenie.

Powódka wykazała, że spółka akcyjna (...) nie posiada w swojej ofercie części typu Q potrzebnych do naprawy uszkodzonego F. (...) i A. (...). Ceny (...) zostały jednak uwzględnione przez biegłego w jego opinii. Tym samym powódka dowiodła, że opinia biegłego w tym zakresie nie może spotkać się z aprobatą, ponieważ przyjęte ceny części typu Q mają charakter hipotetyczny i zamienników tych nie można w rzeczywistości kupić. Pozwana z kolei nie odniosła się do zarzutów powódki i nie przedstawiła dowodów świadczących o tym, że potrzebne do naprawy zamienniki Q są w sprzedaży. Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że koszt naprawy pojazdu F. (...) oraz A. (...) powinien uwzględniać ceny części nowych oryginalnych, które są dostępne na rynku.

Sąd nie przychylił się do poglądu pozwanej, że przy obliczaniu odszkodowania mogła zastosować tzw. amortyzację cen części zamiennych, aby nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanych. Zgodnie z ukształtowanym poglądem judykatury, do którego Sąd orzekający przychylił się, stosowanie amortyzacji prowadzi do częściowego przerzucenia na poszkodowanych odpowiedzialności za skutki zdarzenia (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. III CZP 80/11, LEX nr 1129783). Nie ma podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu. Ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, jest obowiązany ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewni przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Wykładnia art. 363 § 1 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c., prowadzi do wniosku, że poszkodowany dochodzący roszczenia w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych może domagać się w sytuacji uszkodzenia pojazdu, gdy zachodzi konieczność wymiany uszkodzonych części, aby należne mu odszkodowanie było ustalone w oparciu o ceny nowych części bez potrąceń amortyzacyjnych. Należy przy tym zauważyć, że pomimo tego, iż samochody są naprawiane przy użyciu nowych części z reguły tracą na wartości, dlatego zasada *compensatio lucri cum damno* powinna mieć zastosowanie w wyjątkowych sytuacjach, tzn. tylko wówczas gdy faktycznie zamontowanie nowych części spowodowałoby wzrost wartości samochodu jako całości. Ciężar udowodnienia tego faktu spoczywa wówczas na zakładzie ubezpieczeń. W toku postępowania pozwana nie wykazała, że zastosowanie przy ustaleniu kosztów naprawy pojazdów ceny części nowych oryginalnych doprowadziłoby do wzbogacania powódki.

Z opinii biegłego wynika, że koszt naprawy pojazdu F. (...) przy zastosowaniu części nowych oryginalnych oraz średnich stawek za roboczogodzinę na miesiąc grudzień 2011 roku wynosi 4 314,37 zł brutto, natomiast samochodu A. (...),

także przy zastosowaniu części nowych oryginalnych oraz średnich stawek za roboczogodzinę na miesiąc styczeń 2012 roku wynosi 8 231,76 zł brutto. Mając na uwadze doświadczenie zawodowe biegłego, a także spójność oraz rzetelność przygotowanej opinii, Sąd uznał, że wskazane kwoty odpowiadają wartości szkody powstałej w związku z uszkodzeniem pojazdów.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki z tytułu szkody w pojeździe F. (...) kwotę 1 946,72 zł. Kwota uzupełniającego odszkodowania, której zapłaty żądała powódka (1 700,72 zł), jest mniejsza od kosztu naprawy samochodu pomniejszonego o wypłacone już odszkodowanie ($4\ 314,37\ \text{zł} - 2\ 607,27\ \text{zł} = 1\ 707,10\ \text{zł}$). W związku z tym Sąd, związany granicami żądania, zasądził na rzecz powódki od pozwanej kwotę 1 700,72 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 2 czerwca 2014 roku, oraz kwotę 246 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 12 listopada 2014 roku, tytułem zwrotu kosztów sporządzonego przez powódkę na własny rachunek kosztorysu. Zdaniem Sądu powódka nie powinna ponosić ujemnych następstw biernego zachowania pozwanej, dlatego dodatkowe wydatki powstałe na skutek zaniżenia kwoty należnego odszkodowania pozwana powinna zwrócić powódce.

Sąd oddalił roszczenie powódki w części dotyczącej odsetek ustawowych liczonych od kwoty 1 700,72 zł od dnia 21 stycznia 2012 roku, przyznając je od dnia 2 czerwca 2014 roku. Poszkodowany po otrzymaniu bezspornego odszkodowania nie wezwał pozwanej do zapłaty dalszej kwoty przenoszącej kwotę bezsporną. Wezwania takiego powódka dokonała dopiero pismem z dnia 14 maja 2014 roku, wzywając pozwaną do zapłaty kwoty 1 946,72 zł z tytułu należnego, a nie wypłaconego odszkodowania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Ustalając datę początkową naliczania odsetek ustawowych Sąd miał na uwadze, że pismo z wezwaniem do zapłaty nie zostało doręczone powódce dnia następnego po nadaniu, lecz później, z 14 dniowym terminem na dokonanie zapłaty. Z kolei pozwana przyznała, że ewentualne odsetki mogą być naliczane dopiero od dnia 1 czerwca 2015 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie drugie, zasądzając od pozwanej na rzecz powódki zwrot wszystkich kosztów w wysokości 1 268,97 zł. Ponieważ powódka uległa tylko co do nieznaczej części swojego żądania sąd uznał, że stosunkowe rozdzielenie kosztów nie jest zasadne. Na poniesione przez powódkę koszty procesu, w wysokości 1 268,97 zł, składały się: opłata od pozwu, połowa kwoty za wynagrodzenia biegłego – 568,97 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oraz opłata skarbową w kwocie 17 zł od pełnomocnictwa procesowego.

Z tytułu szkody w pojeździe A. (...) Sąd zasądził na rzecz powódki łączną kwotę 4 244,20 zł. Kwota uzupełniającego odszkodowania, której zapłaty domagała się powódka (3 998,20 zł), jest mniejsza od kosztu naprawy samochodu pomniejszonego o wypłacone już odszkodowanie ($8\ 231,76\ \text{zł} - 4\ 189,50\ \text{zł} = 4\ 042,26\ \text{zł}$). W związku z tym Sąd, związany granicami żądania, zasądził na rzecz powódki od pozwanej kwotę 3 998,20 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, oraz kwotę 246 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 12 listopada 2014 roku, tytułem zwrotu kosztów sporządzonego przez powódkę na własny rachunek kosztorysu.

Sąd oddalił roszczenie powódki w części dotyczącej odsetek ustawowych liczonych od kwoty 3 998,20 zł od dnia 6 lutego 2012 roku, przyznając je od dnia 11 maja 2014 roku. Poszkodowany po otrzymaniu bezspornego odszkodowania nie wezwał pozwanej do zapłaty dalszej kwoty przenoszącej kwotę bezsporną. Wezwania takiego powódka dokonała dopiero pismem z dnia 22 kwietnia 2014 roku, wzywając pozwaną do zapłaty kwoty 4 244,20 zł z tytułu należnego, a nie wypłaconego odszkodowania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Ustalając datę początkową naliczania odsetek ustawowych Sąd miał na uwadze, że pismo z wezwaniem do zapłaty nie zostało doręczone powódce dnia następnego po nadaniu, lecz później, z 14 dniowym terminem na dokonanie zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie drugie, zasądzając od pozwanej na rzecz powódki zwrot wszystkich kosztów. Ponieważ powódka uległa tylko co do nieznaczej części swojego żądania sąd uznał, że stosunkowe rozdzielenie kosztów nie jest zasadne. Na poniesione przez powódkę koszty procesu, w wysokości 1 399,98 zł, składały się: opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 213 zł, połowa kwoty za wynagrodzenia biegłego – 568,98

zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, i opłata skarbową w kwocie 17 zł od pełnomocnictwa procesowego.

SSR Grzegorz Korfanty